

Taneční zóna
Lenka Eidlpesová, 28.10.2009

Sen o rybě

RECENZE - Představme si rybu, jak si pluje mořem. Její hladké ohebné měkké tělo se vlní a bezcílně putuje prostorem. Jednou po proudu, podruhé proti němu. Její neutrální výraz může znamenat mnohé a zároveň nic. Záleží na nás, zda ji zasněně budeme pozorovat jako pohádkovou bytost nesoucí v sobě příběhy tisíce moří nebo zda v ní spatříme beztvaré němé stvoření.

Podobné pocity ve mně vyvolává i nové představení Lenky Bartůňkové s názvem Ryba. To bylo vytvořeno díky finančnímu ocenění - Ceně Sazky za „objev v tanci 2008“, kterou Lenka Bartůňková obdržela za choreografii Knihovna. Na rozdíl od Knihovny a dalších nedávných děl, mezi které patří krátké choreografie Homunculus a Dopis, neprobíhá v Rybě boj s temnotou ani s usazeným prachem na zašlých vzpomínkách. Téma vzpomínek zde sice zůstává, ale tentokrát v podobě střípků rozházených v neurčitěm čase, které mohou být stejně tak dobře minulostí, jako přítomností, budoucností nebo snem. Temnota zde ustoupila naivité.

Krátké humorné i lyrické příběhy jako bychom četli z deníku námořníka. Horké slunce, lahve vína a houpání moře míchají realitu s fantazií a vytváří snové obrazy. Jsou kouzelné, pohádkové, nelze za nimi však hledat přílišnou hloubku. Aby vůbec mohly držet při sobě, jsou zasazeny na mořské pobřeží, kde mimo jiný přímořský ruch, vykřikuje čísla vyvolávač Binga. Diváci, kteří na svých sedačkách po příchodu našli Bingo tikety, jsou tak zapojeni do hry, která je co chvíli přerušena, aby se odehrálo další kolo rulety života a snu.

Dva muži a tři ženy se volně prolínají ve vzájemných interakcích. Muži - Karel Kratochvíl a Jan Březina, působí na jevišti téměř všedně. Spíš než tančí hrají a doplňují tak prchavou tanečnost žen. Ty se scénu od scény proměňují. Nejen, že se neustále převlékají, ale i jejich tanec se mění. Radují se svým tancem ze života, perou se s ním, tančí v páru na rytmy tanga či ve skupině radostný tradiční galicijský tanec. Jako mořské panny synchronně plují podlahou a svou ladností vytváří svobodný ženský svět sám pro sebe. Tomuto světu dodává na magičnosti a tesklivosti zvuková kulisa (skřehotání žab, křik racků) a rekvizity. Jednou z nich je například igelit, se kterým Lenka Bartůňková a Eliška Kašparová tančí. Ve větru se vzdouvá a šumí jako moře. Vlnění se vlévá i do těl tanečnic, které svými pažemi kreslí vlnky jako plavoucí ryby.

Kontrastně k lадnému vlnění se objevují komická čísla. Jednou vycházejí ze stejného „vlnivého principu“, avšak s nadsázkou ho zbavují veškeré poetičnosti. Jindy se jedná o neumělé kejklířské kousky s míčky, lahvemi od vína nebo s červeným lavorem, který Eliška Kašparová slouží jako jednokolka. Představení se tříští v parodii na pouťovou kýčovitost.

Ryba je směsí volání dálek, nostalgie a magičnosti, radosti z mládí a přítomných lásek, ale také ironického humoru a komediálnosti. Je toho však příliš, co se autorka pokusila do představení zařadit a výsledný tvar působí přesyceně a zmateně. Neškodilo by některé momenty vypustit, aby celek působil čistěji a jednotněji. Tím by také získal na síle, která je teď bohužel příliš rozmělněna.

Ryba

Choreografie a režie: Lenka Bartůňková

Asistence choreografie: Kristýna Liška Boková, Lotte Nouwkens

Účinkují: Johana Matoušková, Lenka Bartůňková, Eliška Kašparová, Jan Březina, Karel Kratochvíl

Hudba: Lukáš Kalivoda

Světelný design: Pavel Kotlík

Divadlo Ponec, 26.10.2008